

[Breckmann]

Bunden opsparing flere år frem med dispositionsfrihed 4 år efter indskud med renter, import- og afgiftsforhøjelser, offentlige besparelser i drifts- og anlægsudgifter, i alt en dæmpning af aktivitetsniveauet på 50 mia. kr. årligt 4 år frem efter dansk målestok. Og derudover er prisindekseringen af lønninger ved at blive sat ud af kraft.

Således er socialismens 4-årige kalas under lagmand Atli Dams lederskab nu endt med en abstinensrystet patients tilværelse i økonomisk spændetroje, helst denne periode ud. Det bødes der for i mange år, hvad kun var en, skal vi sige pengestaks glæde.

Men disse indgreb er forhåbentlig blot en begyndelse. Vi håber på en tilbageførsel af økonomiske ressourcer fra det offentlige til det private, for indkomstpolitik er jo kun gammel – jeg havde nær sagt socialdemokratisk – medicin på ny flasker.

Færøernes forhold til rigsfællesskabet bliver efter landsstyrets planer ikke meget ændret i denne periode. Dog fortsætter forhandlingerne om undergrunden, navnelov og andre ting hen imod en tilfredsstillende løsning, og jeg henstiller til regeringen at vise samme positive vilje som i så mange andre forhandlinger de sidste år.

Vi forventer ligeledes dansk støtte til en gunstig færøsk aftale med EF efter 1992 uden færøsk medlemskab, men så vidt muligt med toldfri adgang til det indre marked for vor livsvigtige eksport af fiskevarer.

En praktisk gennemførelse af bloktilskudsordningen samt en opretning af vor betrængte økonomi kræver alle politiske hænder på pumpene og forhindrer de store vidtløftigheder. Færøerne er i dag trods alt et ret veludbygget samfund. Udfordringen ligger i at tilpasse for store krav til for små ressourcer. Hvis vort løn- og udgiftsniveau ikke sænkes, er der simpelt hen ikke plads til de 50.000 færinger på øerne fremover.

Færøerne har hårdt brug for nye fiskefelter i fremmede farvande. Det forrige landsstyre lod toget køre, var for sent i vendingen. Man accepterede nedskæringer overalt. I stedet har nogle af vore initiativrige fiskere forsøgt at få adgang til fiskeri midt ude i Atlanterhavet – tunfisk især – ved Alaska og ved det sydlige Afrika, helt fra Angolas sydgrænse til Tanzanias sydgrænse. De steder, både i vest, i øst og i syd, har jeg

selv haft den glæde at bistå lidt fra sidelinjen. Forhåbentlig bliver det til indtægter dér og andre steder i kommende tider.

Den danske rolle i denne sammenhæng har ikke blot været passiv, men direkte forstyrrende. Det forsmædelige nederlag, som Lagtinget blev tvunget til i sanktionslovene mod Sydafrika for at tilfredsstille nordisk udenrigspolitisk forfængelighed, har hidtil ikke givet Færøerne en rød reje eller torsk ved Grønland, som det blev os lovet. Jeg håber, at der er tale om et tids spørgsmål og ikke om brudte løfter, når man tænker på, at Grønland har samme befolkning som Færøerne, men måske fem eller endda ti gange så store fiskeforekomster, som vi har.

I forbindelse med Danmarks Sydafrikapolitik må jeg gøre nogle bemærkninger, fordi Danmark og Færøerne stadig væk har fælles udenrigspolitik. Danmarks Sydafrikapolitik er ude af takt med den internationale tidsånd, og udenrigsministeren kan enten glæde eller græmme sig over, at de anarkistiske stormtropper – BZ'ere og hooligans, som I vist kalder dem – der udøver regeringens politik ved indbrud og ødelæggelser i det sydafrikanske generalkonsulat, ikke er særlig velformulerede, men dog ret effektive.

Justitsministerens bebudede stramning af terrorlovgivningen ville gøre det vanskeligere for internationale terrororganisationer som f.eks. PLO, som Danmark er blevet ubehageligt mindet om eksistensen af nu i sommeren 1989, ANC osv. at operere i Danmark for danske skattepenge. Jeg ønsker regeringen held og lykke med gennemførelsen af den lov.

For Færøernes vedkommende kan udfaldet af Namibias forestående selvstyre blive af fiskerimæssig betydning. Danmark har hidtil støttet det kommunistiske SWAPO økonomisk og kan, hvis denne organisation får afgørende indflydelse på landets kommende regering, bruge sin indflydelse til at sikre færøske fiskere fortsatte og udvidede samarbejdsmuligheder under opbygningen af en selvstændig namibisk fiskeindustri i verdens rigeste farvande som en betingelse for fortsat dansk støtte. I den verdensdel kan vore medmennesker opleve gode tider, hvis man bærer sig ansvarligt ad.

Men den danske statskirke, hvis klerikale humanister på grund af manglende ånd, tro og engagement ikke klarer så meget som at fylde de bageste kirkestole herhjemme, køber sig i ste-